

Zon, uitzicht en prestatie – De Boogie's Exteme 2011

2 dagen voor de start (donderdag 8 september 2011) van de Boogie's Extreme, de voorbereidingen zijn begonnen. Telefonisch spraken we af waar we zouden gaan slapen, hoe we in Valkenburg zouden komen en welke kleding nodig zou zijn. Ik vertelde Loek dat een korte broek, T-shirt en zonnebrand voldoende zou zijn. Hij geloofde me niet, want het weer in Nederland was al dagen achter elkaar koud en regenachtig. Maar de weersvoorspellingen vertelde toch echt 28° en volle zon! Oké in de avond zou het waarschijnlijk gaan omslaan in onweer, maar dan zijn we toch al lang binnen....

Vrijdag 9 september begon de reis naar Maastricht waar we zouden gaan slapen bij een "vrienden op de fiets locatie". Rond 21:00 haalde ik Loek op in Tiel waar we hadden afgesproken op een industrieterrein. Loek was komen fietsen vanuit Zeist en ik had een auto met fietsendrager opgehaald in Ooltgensplaat. Vanuit Tiel zijn we opzoek gegaan naar een Chinees restaurant, want de Babi Pangang in Curaçao schijnt niet zo goed smaken als in Nederland. Even wat inhalen dus en flink wat verbrandingsmateriaal naar binnen werken. Vanuit het Chinese restaurant in Rosmalen zijn we doorgereden naar onze slaappleats in Maastricht, waar we op loop afstand van de Belgische grens verwijderd waren. We kwamen aan rond 24:00 en we gingen ons dus snel klaar maken om nog wat nacht uurtjes mee te pakken.

Zaterdag 10 september ging de wekker om 7:15. Snel omkleden, ieder zijn ochtend ritueel afwerken en hub naar het ontbijt. Het ontbijt stond al klaar en we konden dus gelijk aanvallen. Ondanks dat we gisteren laat en veel hadden gegeten ging het ontbijt er toch weer van harte in. Na het ontbijt zijn we de auto gaan inpakken en direct naar de start gereden. Nadat we de auto hadden geparkeerd en op het parkeerterrein de fietsen hadden klaar gemaakt en het laatste deel van onze outfit hadden aangetrokken gingen we de start bescheidene ophalen. Onze nummers lagen al klaar, dus snel de tags monteren en rond 10.00 begon voor ons dan eindelijk de 160km tour.

Prachtig weer, volle zon en een blauw heldere lucht. Dat belooft wat! De Boogie's Extreme is een tour die langzaam groter en bekender wordt, maar voorlopig nog niet zo massaal is als bijvoorbeeld de Amstel Gold Race. We merkten dit al direct vanaf de start, want op sommige stukken van de route heb je het idee alleen op de wereld te zijn. Het grote voordeel is dat je minder goed hoeft op te passen voor andere renners en volledig kan genieten van het uitzicht. Je bent bezig met je eigen tour, ondanks dat deze is opgezet door een grote organisatie.

Al snel toen de eerste "berg" in beeld kwam eiste de zware en relatief oude trekkersfiets van Loek direct zijn tol. Het koste veel meer energie om die fiets naar boven te brengen dan mijn "goedkope", maar lichte studenten racefiets. Desalniettemin hadden we bergje opwaarts een "veel" hogere gemiddelde snelheid dan de gemiddelde wielrenner van die dag, want 80% van de wielrenners die we tegen kwamen op de bergen kregen de kans om de achterkant van ons shirt goed te bekijken. De eerste 65 kilometers op en neer vlogen voorbij en we kregen inmiddels wel weer honger. Gelukkig kwam de eerste verzorgingspost in beeld en we bereikte deze midden op de dag tijdens de heetste periode. De 28° was ruimschoots bereikt en de gevoelstemperatuur lag voor mij zelfs nog wel hoger. Loek vertelde vervolgens heel droog dat de temperatuur hem deed denken aan de nachten in Curaçao! Oké wrijf het er maar weer in....

De volgende 50 kilometers prachtig uitzicht door Nederland en België vlogen voorbij en het landschap nam steeds ruigere gedaantes aan. De hellingen begonnen ons voor te bereiden op het laatste stukje, waar de favoriete bergen van Michael Boogerd in verstoppt zaten. Vlak voor de Nederlandse grens werden we ineens aangehouden door een Belgische agent die ons met 5 andere agenten stonden op te wachten. Hij vroeg waar we dachten mee bezig te zijn. Volkomen onverwacht en totaal verbijsterd reageerden we met "we doen mee met een fiets tour". Vervolgens vroeg hij ons waarom we dan met z'n tweeën naast elkaar moeten fietsen? Zo zorgen we files op de wegen..... Ja dus is dat verboden dan? Zijn er geen andere wegen in België waar auto's hard door kunnen scheuren? Is de tour dan niet ruim van te voren met de lokale overheden afgestemd? Is dat ons probleem? Al die vragen kwamen direct bij ons op, uiteindelijk zeggen we alleen maar sorry en mogen direct (achter elkaar) door fietsen. We kijken achterom en daar werd alweer het volgende groepje aangehouden. Wat een Maar goed na 1 kilometer bereikten we weer de Nederlandse grens waar we weer naast elkaar konden fietsen. Bij de tweede stop op zo'n 115 kilometer in St. Geertruid zat het merendeel van de fietsers er goed doorheen. Sommige besloten zelf even op de grond te gaan liggen om uit te rusten. Zouden die nog aankomen dachten we. En zo ja in welke conditie zou dat zijn? Ze hebben namelijk nog de zwaarste stukken te gaan! Na onze bidons te hebben gevuld en wat wielrenners succes te hebben gewenst met de laatste loodjes vertrokken we weer. Het begint ons op te vallen dat we tijdens de beklimmingen steeds weer veel dezelfde mensen en groepen inhalen die ons in de afdaling weer inhalen. Maar ja met al die dure fietsjes hoef je zelf niet veel input te leveren om de zware fiets van Loek in te halen. Tijdens het laatste stuk begint het routine verhaal te veranderen. De beklimmingen komen steeds dichter op elkaar te staan en de hellingen worden steiler! Denk aan de Kruisberg, Eyserbosweg en Keutenberg. Plotseling worden we niet meer ingehaald door de zelfde groepjes renners en op elke berg staan andere groepjes die er compleet door heen zitten. Kom op jongens het zijn er nog maar een paar! Nu niet opgeven! We komen inmiddels aan bij de een na laatste klim, de Keutenberg. We kijken naar boven en geven alles wat we hebben. Na de eerste bocht wordt de top zichtbaar en we zien dat een klein groepje renners bijna boven aan is gekomen. We stellen een nieuw doel, namelijk voordat zij de top bereikt hebben zijn wij al boven. Veel renners die van hun dure fietsjes afgestapt zijn en het laatste stuk moeten lopen worden ingehaald. Ik denk bij mezelf "Zouden ze vanavond goed kunnen slapen?". Ze worden ingehaald door de goedkoopste racefiets van de dag en een zware trekkersfiets. Als ik in die situatie zou zitten zou het nog wel een paar keer door mijn hoofdschieten alvorens ik zou kunnen slapen. Ook het groepje renners dat niet hoefde af te stappen moet er aan geloven voor de top ingehaald te worden. Doelstelling bereikt, al baalde ik er wel van dat ik mijn gewenste snelheid (tussen de 15 - 20km/h) op de klim niet heb kunnen halen. Na de Keutenberg start het allerlaatste stukje van de tour. Een stukje relatief plat en dan begin je snel af te dalen. Zonder te trappen wordt er met gemak een snelheid van dik boven de 50 gehaald. Dan vol in de ankers en begint de laatste klim, namelijk de berg van Nederland (Cauberg). Nog een kilometertje klimmen en dan op de top zit de tour erop. Boven op de top wordt je verwelkomt met een groot Lions Dive & Beach Resort Curaçao opblaas boog waar je onderdoor fietst. Zodra je er onderdoor fiets wordt je naam omgeroepen en je wordt toegejuicht. Boven aan de top concluderen we dat onze gemiddelde

snelheid, incl. stops etc. 23 kilometer per uur gemiddeld is geweest. Niet slecht voor de condities waarin we hebben gefietst, al zeg ik het zelf.

Aangekomen bij het Landal Kasteeldomein De Cauberg leveren we onze startnummers en tags weer in. Ondanks dat we voor de sponsor reden, en dus geen inschrijfgeld hoefden te betalen, kregen we toch een Isostar tasje mee. Nadat we onze fietsen hadden geparkeerd begonnen we aan de laatste uitdaging van de dag. We hadden namelijk een foto beloofd, maar we waren een camera vergeten! Gelukkig konden we bij de organisatie terecht. De dame achter de balie had een camera op haar telefoon en wilde met alle plezier een foto van ons maken en doormailen. Hieronder het resultaat!

De dag werd afgesloten met een etentje in België, vlak bij onze "vrienden op de fiets" locatie. We aten een goed bord vol en klokten diverse blikjes Cola en Fanta achterover. Dat had de bediening volgens mij nog nooit meegemaakt, maar ja wat kan ik erover zeggen..... van fietsen krijg je dorst!

We namen afscheid en onze wegen splitsen weer, snel op weg naar huis want er was code oranje uitgeroepen in Nederland. Dat betekent zwaar weer opkomst met veel regen en heftige onweersbuien. Welkom in de zomer van Nederland!

Figure 1: Loek Smit en Randolph Weterings (Landal Kasteeldomein De Cauberg)